

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Piotr Kaczmarek

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki (spr.)

SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora (...)Prokuratury (...) Jerzego Prędoty

po rozpoznaniu w dniach 31 października i 14 listopada 2023 r.

sprawy

P. G. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

M. U. oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

D. S. oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

J. W. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych oraz prokuratora co do wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 21 czerwca 2023 r. sygn. akt III K 54/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w ten sposób, że;

a) **za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138);**

b) **karę wymierzoną oskarżonemu P. G. (1) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższa do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

c) **uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej;**

d) **stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu P. G. (1) w punkcie V tiret drugiej części rozstrzygającej;**

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. U. w ten sposób, że;

a) **za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138);**

b) **karę wymierzoną oskarżonemu M. U. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższa do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

c) **stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu M. U. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;**

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. S. w ten sposób, że;

a) **za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138);**

b) **karę wymierzoną oskarżonemu D. S. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższa do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

c) **stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu D. S. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;**

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w ten sposób, że;

a) **za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138);**

b) **karę wymierzoną oskarżonemu J. W. (2) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższa do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

c) **uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej;**

d) **stwierdza, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu J. W. (2) w punkcie V tiret trzeciej części rozstrzygającej;**

V. *w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) utrzymuje w mocy;*

VI. *na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138) łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:*

a) *łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w punkcie I podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 21.08.2020r. od godz. 11:35 do dnia 30.11.2020r. do godz. 13:00;*

b) *łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego M. U. w punkcie II podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 15.10.2020r. od godz. 08:05 do dnia 13.04.2021r. do godz. 07:30;*

c) *łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego D. S. w punkcie III podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 09.12.2020r. od godz. 17:30 do dnia 09.03.2021r. do godz. 17:30;*

d) *łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w punkcie IV podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: I i IV zaskarżonego wyroku i wymierza temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 13.10.2020r. od godz. 09:05 do dnia 11.04.2021r. do godz. 08:00;*

VII. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: P. G. (2) i R. W. po 1.200,- złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym: P. G. (1), M. U. i D. S.;*

VIII. *zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając Skarb Państwa wydatkami tego postępowania.*

UZASADNIENIE

Mimo wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349), w niniejszej sprawie odstąpiono od opracowania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na formularzu UK, sporządzając uzasadnienie wyroku w sposób tradycyjny. Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Było to podyktowane tym, że forma oraz treść formularza w realiach niniejszej sprawy skutkowałaby niemożnością pełnego respektowania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w który to, w ślad za prof. P. H. (por.

„Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010, str. 305-306) uznał, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego”, a w konsekwencji, iż „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”. Nie ulega przecież wątpliwości, iż kontrola ta może być dokonana jedynie poprzez zapoznanie się z argumentami sądu, przemawiającymi za przyjętym rozstrzygnięciem. Tym samym jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem prawa. Obligatoryjne nakazanie sporządzenia uzasadnień w formie formularzy (art. 99a § 1 k.p.k.), nie dawałoby w realiach niniejszej sprawy właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania standardu prawa do rzetelnego procesu, gdyż niejednokrotnie, zwłaszcza w sprawach wieloosobowych i wielowątkowych, zarzuty ujęte w części wstępnej apelacji nie przystają do jej wniosków lub wykluczają się od strony formalnoprawnej, czy pozostają oderwane od wskazanej podstawy odwoławczej, bądź też formułowane są dopiero w uzasadnieniu.

W omawianej sprawie zakres podmiotowo-przedmiotowy sprawy, liczba oskarżonych oraz wniesionych środków odwoławczych, sposób sporządzenia apelacji (w tym charakter podniesionych w nich zarzutów), w odniesieniu do przedmiotu samej sprawy oraz tych elementów, które musiały być brane pod uwagę z urzędu, prowadzi do wniosku, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 skutkowałoby niemożnością rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji stron, a przede wszystkim przedstawienia konkluzji, które dla stron byłyby czytelne i wskazywałyby w jaki sposób dany wniosek został wprowadzony.

Uzasadnienie stanowiska tut. Sądu stanowią nadto orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ETPC. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji, kiedy art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż „umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową” oraz wobec jednoczesnego stwierdzenia, że formularz nie pozwala na realizowanie obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. zaniechanie sporządzenia uzasadnienia formularzowego okazało się konieczne.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób tradycyjny znajduje oparcie w stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177). Stosowany zatem wprost przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliuguje sąd drugiej instancji do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu. Tym samym brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak m.in. ETPC w wyroku z 9.12.199r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515- 516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając także stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w sprawie P 37/05 oraz Sądu Najwyższego przedstawione w sprawie I KA 1/20, formułujące obowiązek sądu odwoławczego do każdorazowej oceny, w związku z kategorycznym brzmieniem art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., czy w danej sprawie może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2, nie naruszając podstawowych

gwarancji strony do rzetelnego procesu odwoławczego, Sąd Apelacyjny w sprawie omawianej odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

Prokurator Prokuratury (...)w J. skierowała do Sądu Okręgowego w Legnicy akt oskarżenia m.in. przeciwko oskarżonym:

- 1) **P. G. (1),**
- 2) **M. U.,**
- 3) **D. S.,**
- 4) **J. W. (2) o to, że:**

I. w okresie od nieustalonego dnia – nie później jednak niż od 5 sierpnia 2020r. do 21 sierpnia 2020r. we W., L., B., M., W., I. i w innych miejscach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu, a także z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz innymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalonej łącznej kwocie, nie mniejszej niż 270.400,00 złotych oraz usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 700.000,00 złotych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zaistnienia sytuacji uzasadniającej przekazanie pieniędzy na rzecz osób fizycznych, co przyjęło formę nawiązywania kontaktów telefonicznych z pokrzywdzonymi, podawania się za funkcjonariuszy policji, prokuratorów, w następstwie czego pokrzywdzeni wydawali lub zamierzali wydać środki pieniężne stanowiące mienie znacznej wartości, które przekazywane były na rzecz innych nieustalonych osób,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

a ponadto M. U. i D. S. to, że:

II. w okresie od 5 sierpnia 2020r. do 10 sierpnia 2020r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach grupy opisanej jak wyżej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, usiłowali doprowadzić M. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 700.000,00 złotych, stanowiących jej własność, poprzez wprowadzenie jej w błąd, co do tożsamości osób dzwoniących i podających się za prokuratora Artura Zielińskiego oraz prokuratora Jana Sobotę, którzy poinformowali ją o zagrożeniu dla jej oszczędności znajdujących się na rachunku bankowym prowadzonym przez bank (...) S.A., przy Pl. (...) we W., w wyniku czego pokrzywdzona podjęła z banku środki pieniężne, które miała przekazać w gotówce I. K. (1) i D. S. oraz M. U., oczekujących na ich odbiór w pobliżu miejsca zamieszkania M. R., przy czym te środki pieniężne stanowiły mienie znacznej wartości, czego jednak nie uczynili z uwagi na zauważenie nieoznakowanego patrolu policji i podjęcie decyzji o oddaleniu się z miejsca zdarzenia, przy czym M. U. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 15 listopada 2017r. do 11 maja 2020r., kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 17 grudnia 2015r., sygn. akt II K 570/15, za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., natomiast D. S. ww. czynu dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 14 marca 2017r. do 13 marca 2020r., kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, tj. za czyny z art. 281 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. oraz art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 2 k.k. i z art. 279 § 1 k.k., orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 29 września 2017r., w sprawie o sygn. akt II K 612/17, gdzie kary jednostkowe pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, składające się na karę łączną nie były niższe niż 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

a ponadto P. G. (1) i J. W. (2) o to, że:

III. w dniu 14 sierpnia 2020r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, opisanej jak wyżej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wspólnie i w porozumieniu z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz z innymi nieustalonymi osobami, doprowadzili K. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy, w łącznej kwocie 270.400,00 złotych stanowiących jej własność, poprzez wprowadzenie jej w błąd, co do tożsamości osób dzwoniących podających się za funkcjonariusza Policji (...)J. G. pracującego w (...)Policji oraz prokuratora Andrzeja Sowę, którzy poinformowali ją o zagrożeniu dla jej oszczędności znajdujących się w (...) z siedzibą w B., przy ul. (...) i w wyniku czego pokrzywdzona przeleżała kwotę 250.000,00 złotych na konto bankowe o numerze (...) oraz przekazała w gotówce kwotę 24.000,00 złotych, co spowodowało łączną szkodę w wysokości 274.000,00 złotych, która stanowi mienie znacznej wartości, przy czym P. G. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 14 listopada 2014r. do 18 października 2016r., kary 2 lat pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie sygn. II K 292/04 z dnia 23.09.2004r. oraz będąc skazanym za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 17.06.2009r., sygn. akt II K 745/08, na podstawie którego odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 18 października 2016r. do 4 listopada 2018r.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a w stosunku do P. G. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

a ponadto J. W. (1) o to, że:

IV. w dniu 13 października 2020r. w L., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 4,87 grama,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2023r. sygn. akt III K – 54/22 Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł następująco:

I. oskarżonych: **P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1)** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonych: **M. U. i D. S.** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył im kary po 1 (jednym) roku i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,00 (pięćdziesiąt) złotych każda;

III. oskarżonych: **P. G. (1) i J. W. (1)** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i za to wymierzył im następujące kary:

- oskarżonemu **P. G. (1)**, na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. – karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,00 (pięćdziesiąt) złotych każda;

- oskarżonemu **J. W. (1)**, na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. – karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 50,00 (pięćdziesiąt) złotych każda;

IV. oskarżonego **J. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonym:

- oskarżonym: **M. U. i D. S.** orzeczone w punktach: I – II kary pozbawienia wolności i wymierzył im kary łączne po 1 (jednym) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- oskarżonemu **P. G. (1)** orzeczone w punktach: I i III kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- oskarżonemu **J. W. (1)** orzeczone w punktach: I, III i IV kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych: **P. G. (1) i J. W. (1)** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz kwoty 253.800,00 (dwieście pięćdziesiąt trzy tysiące osiemset) złotych;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych w punkcie V części dyspozytywnej wyroku kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym:

- **P. G. (1)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21.08.2020r., godz. 11:35 do dnia 30.11.2020r., godz. 13:00;

- **M. U.** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 15.10.2020r., godz. 08:05 do dnia 13.04.2021r., godz. 07:30;

- **D. S.** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 09.12.2020r., godz. 17:30 do dnia 09.03.2021r., godz. 17:30;

- **J. W. (1)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 13.10.2020r., godz. 09:05 do dnia 11.04.2021r., godz. 08:00;

przyjmując 1 (jeden) dzień pozbawienia wolności za równoważny 1 (jednemu) dniowi orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 70 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego ujętego pod poz. 1 wykazu dowodów na k. 1094 akt sprawy i zarządza jego zniszczenie;

IX. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych pod poz. 401/21 i 403/21 wykazu dowodów rzeczowych na k. 939-941 akt sprawy poprzez pozostawienie w aktach sprawy oraz przepadek dowodów rzeczowych ujętych pod poz. 404/21, 405-408/21, 411/21, 412-416/21, 420/21 wykazu dowodów rzeczowych na k. 939-941 akt sprawy;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił M. G. dowody rzeczowe ujęte pod poz. 409/21 i 410/21 wykazu dowodów rzeczowych na k. 939-941 akt sprawy oraz zwrócił oskarżonemu D. S. dowody rzeczowe ujęte pod poz. 417-419/21 wykazu dowodów rzeczowych na k. 939-941 akt sprawy;

XI. na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. (1) kwotę 3 720,00 zł plus 23% podatku VAT, na rzecz adw. B. M. i adw. P. G. (2) kwoty po 3120,00 zł plus 23% podatku VAT oraz rzecz adw. R. W. kwotę 2640,00 zł plus 23% podatku VAT tytułem udzielonej oskarżonym, a nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu;

XII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty w sprawie.

Apelacje od powyższego orzeczenia wywiedli:

1) Prokurator Prokuratury (...)w J.:

- na niekorzyść oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1), w zakresie orzeczeń o karze zawartych w punktach: II, III, IV, i V, części dyspozytywnej wyroku;

- na korzyść oskarżonych: P. G. (1) i J. W. (1) w zakresie orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G., zawartego w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku;

2) obrońca z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2) – w całości;

3) obrońca z urzędu oskarżonego P. G. (1), adw. B. M. – w całości.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, powołując się na przepisy art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) wymierzenie oskarżonym: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) kary rażąco niewspółmiernej do ich winy za popełnienie przestępstw jednostkowych, przypisanych ww. odpowiednio w punktach: II, III, IV, części dyspozytywnej wyroku, z uwagi na fakt, iż orzeczone kary nie uwzględniają w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanych im czynów, uprzedniej karalności oskarżonych oraz nie realizują wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, w sytuacji prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, tj. orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k., wobec P. G. (1) i J. W. (1), obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G., poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz kwoty 253.800,00 złotych, w sytuacji gdy wspomniane pieniądze zostały odzyskane, na skutek zablokowania konta oskarżonego P. G. (1) i zwrócone ww. pokrzywdzonej.

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator Prokuratury (...)w J. wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczeń o karze zawartych w punktach: II, III, IV i V części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie oskarżonym następujących kar:

1) P. G. (1):

a) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;

b) na podstawie art. 85 § 1 k.k. karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) M. U.:

a) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;

b) na podstawie art. 85 § 1 k.k. karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3) D. S.:

a) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;

b) na podstawie art. 85 § 1 k.k. karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4) J. W. (1):

a) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;

b) za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii – karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

c) na podstawie art. 85 § 1 k.k. karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

a także uchylenie punktu VI części dyspozytywnej wyroku na podstawie, którego niesłusznie nałożono na oskarżonych: P. G. (1) i J. W. (1), obowiązek naprawienia szkody.

Obrońca z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2), powołując się na przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzucił**: obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k., przez dokonanie dowolnej oceny dowodów, w szczególności poprzez danie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom, współoskarżonej w niniejszej sprawie, I. K. (1), mimo ich ogólnikowości w zakresie okoliczności istotnych dla przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu czynów oraz wątpliwości co do ich wiarygodności, wynikających z stanu psychicznego I. K. (1) i okoliczności, w jakich je złożyła.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2), **wniósł o**: zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie taryfowych kosztów obrony za postępowanie apelacyjne.

Obrońca z urzędu oskarżonego P. G. (1), adw. B. M., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzucił**:

1) mający wpływ na treść orzeczenia, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżony:

a) w trakcie popełniania zarzucanych mu czynów nie miał z przyczyn chorobowych zanieśonej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności, podczas gdy oskarżony miał ograniczoną w lekkim stopniu zdolność postrzegania spowodowaną jego stanem zdrowia psychicznego (wcześniejszym uzależnieniem od środków psychoaktywnych);

b) odbierał pieniądze przelane na założony przez niego rachunek bankowy w celu ich dalszego przekazywania osobom zajmującym wyższe miejsce w hierarchii i miał pełną świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, jej struktury i podziału ról, podczas gdy oskarżony nie był w pełni świadomy swojego postępowania i nie zdawał sobie sprawy, że jego postępowanie może być uznane jako działanie w zorganizowanej grupie przestępczej;

2) rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy szereg okoliczności łagodzących uzasadnia wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego P. G. (1), adw. B. M. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i znaczne obniżenie kary pozbawienia wolności;
- 2) zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację prokuratora Prokuratury (...)w J., obrońca z wyboru oskarżonego J. W. (1), adw. K. B. (2) o:

- 1) o nieuwzględnienie apelacji Prokuratora (...)w J. od wyroku z dnia 21 czerwca 2023r., sygn. akt III K 54/22 Sądu Okręgowego w Legnicy w punktach: II-V i utrzymanie zaskarżonej części wyroku w mocy;
- 2) zmianę wyroku w odniesieniu do punkcie VI poprzez uchylenie tej części orzeczenia wobec braku szkody.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Na częściowe uwzględnienie zasługiwała wyłącznie apelacja wniesiona przez prokuratora Prokuratury (...)w (...), domagająca się znaczącego zaostrzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) i orzeczenie surowszych kar jednostkowych pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane tym oskarżonym kary rażąco niewspółmiernej do ich winy za popełnienie przestępstw jednostkowych, przypisanych ww. odpowiednio w punktach: II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Niewątpliwie, orzeczone przez Sąd Okręgowy w Legnicy kary pozbawienia wolności za te przestępstwa były rażąco niewspółmierne (nadmiernie łagodne) i nie uwzględniały wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisywanych im czynów, uprzedniej karalności oskarżonych oraz nie realizowały w wystarczający sposób celów kary, określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k., zwłaszcza w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na oskarżonych, jak również nie odpowiadały celom kary w zakresie społecznego oddziaływania (społecznemu poczuciu sprawiedliwości).

Nie była natomiast zasadna apelacja prokuratora Prokuratury (...)w J. co do dalszego zaostrzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) przez orzeczenie wnioskowanych surowych kar grzywny. Orzeczenie w tym zakresie nie było potrzebne dla osiągnięcia celów kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., wobec zaostrzenia kar pozbawienia wolności. Nie było także potrzeby zaostrzenia kary wobec oskarżonego J. W. (1) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisane mu w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisane w punkcie IV części wstępnej wyroku), gdyż wymierzona przez Sąd I instancji kara 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności nie jawiła się jako rażąco łagodna, a i tak ewentualnie orzeczona kara zostałaby pochłonięta przez karę łączną.

Apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego była zasadna w odniesieniu do bezzasadności zawartego w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku orzeczenia, na podstawie art. 46 § 1 k.k., o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G., przez oskarżonych: P. G. (1) i J. W. (1), poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz kwoty 253.800,00 złotych. Prokurator słusznie wskazała, że wskazane środki finansowe zostały odzyskane, na skutek zablokowania konta oskarżonego P. G. (1) i zwrócone pokrzywdzonej, co nakazywało uchylenie wspomnianego orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., w stosunku do wszystkich oskarżonych przyjęto przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138), gdyż były to przepisy względniejsze (korzystniejsze) dla sprawców, szczególnie w zakresie zasad wymierzania kar łącznych. Uwzględnienie

apelacji oskarżyciela publicznego prowadziło do zmiany wyroku w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych w następujący sposób:

I. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w ten sposób, że:

a) karę wymierzoną oskarżonemu P. G. (1) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

b) uchylono orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej;

II. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. U. w ten sposób, że karę wymierzoną oskarżonemu M. U. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. S. w ten sposób, że karę wymierzoną oskarżonemu D. S. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

IV. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w ten sposób, że;

a) karę wymierzoną oskarżonemu J. W. (2) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższono do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) uchylono orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) utrzymano w mocy.

Zgodnie z przepisem art. 575 § 2 k.p.k., konsekwencją zmiany jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych poszczególnym oskarżonym było stwierdzenia, że utraciły moc wymierzone wobec nich kary łączne, a także wymierzenia na nowo kar łącznych. Utraciły zatem moc kary pozbawienia wolności wymierzone:

1) oskarżonemu P. G. (1) w punkcie V tiret drugie części rozstrzygającej;

2) oskarżonemu M. U. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;

3) oskarżonemu D. S. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;

4) oskarżonemu J. W. (2) w punkcie V tiret trzecie części rozstrzygającej.

Następnie, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:

a) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w punkcie I podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 21.08.2020r. od godz. 11:35 do dnia 30.11.2020r. do godz. 13:00;

b) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego M. U. w punkcie II podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 15.10.2020r. od godz. 08:05 do dnia 13.04.2021r. do godz. 07:30;

c) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego D. S. w punkcie III podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 09.12.2020r. od godz. 17:30 do dnia 09.03.2021r. do godz. 17:30;

d) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w punkcie IV podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: I i IV zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 13.10.2020r. od godz. 09:05 do dnia 11.04.2021r. do godz. 08:00.

II. Natomiast nie były uzasadnione apelacje wniesione przez obrońców z urzędu oskarżonych: M. U., adw. P. G. (2) oraz P. G. (1), adw. B. M., zarzucających zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów procesowych i błędy w ustaleniach faktycznych, a w konsekwencji wnoszące o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzuconych i przypisanych im przestępstw. Zaskarżony wyrok Sadu Okręgowego w Legnicy nie był bowiem dotknięty uchybieniami wskazanymi przez obrońców z urzędu oskarżonych: M. U., adw. P. G. (2) oraz P. G. (1), adw. B. M.. Co więcej, jak już wyżej wskazano, kary pozbawienia wolności orzeczone w stosunku do tych oskarżonych (oceniane na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k., a wobec apelacji obrońcy oskarżonego M. U. także w zw. z art. 447 § 1 k.p.k.) nie były rażąco niewspółmierne (jako zbyt surowe), lecz nadmiernie łagodne i pobłażliwe, co nakazywało ich podwyższenie w sposób wskazany we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia.

Aby zapewnić przejrzystość argumentacji, w dalszej części niniejszego uzasadnienia zostaną przedstawione rozważania na tle poszczególnych apelacji, a także postawionych w nich zarzutów i wniosków.

Co do apelacji obrońców z urzędu oskarżonych: M. U., adw. P. G. (2) oraz P. G. (1), adw. B. M., a także apelacji prokuratora (na tle zarzutów obrazę przepisów procesowych i błędów w ustaleniach faktycznych)

I. Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Legnicy – wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2) – przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i nie wnikliwy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuconych im przestępstw. Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). gdyż przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy nie dopuścił się takich uchybień, jak wskazane w apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2), a jednocześnie respektował wszelkie zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Swoje stanowisko, Sąd Okręgowy w Legnicy uzasadnił w sposób na tyle prawidłowy i rzeczowy, nie pomijając żadnej z istotnych okoliczności, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób rzeczowy odnosi się do najistotniejszych okoliczności sprawy, wypełnia wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k. i pozwala na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

II. Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób niezwykle drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przypisanych przestępstw:

1) oskarżonym: M. U., P. G. (1), D. S. i J. W. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., przypisanego w punkcie I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie I części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od nieustalonego dnia – nie później jednak niż od 5 sierpnia 2020r. do 21 sierpnia 2020r. we W., L., B., M., W., I. i w innych miejscach na terenie Polski, działając wspólnie i w porozumieniu, a także z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz innymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalonej łącznej kwocie, nie mniejszej niż 270.400,00 złotych oraz usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 700.000,00 złotych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zaistnienia sytuacji uzasadniającej przekazanie pieniędzy na rzecz osób fizycznych, co przyjęło formę nawiązywania kontaktów telefonicznych z pokrzywdzonymi, podawania się za funkcjonariuszy policji, prokuratorów, w następstwie czego pokrzywdzeni wydawali lub zamierzali wydać środki pieniężne stanowiące mienie znacznej wartości, które przekazywane były na rzecz innych nieustalonych osób;

2) oskarżonym: M. U. i D. S. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanego w punkcie II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie II części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 5 sierpnia 2020r. do 10 sierpnia 2020r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach grupy opisanej jak wyżej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, usiłowali doprowadzić M. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 700.000,00 złotych, stanowiących jej własność, poprzez wprowadzenie jej w błąd, co do tożsamości osób dzwoniących i podających się za prokuratora Artura Zielińskiego oraz prokuratora Jana Sobotę, którzy poinformowali ją o zagrożeniu dla jej oszczędności znajdujących się na rachunku bankowym prowadzonym przez bank (...) S.A., przy Pl. (...) we W., w wyniku czego pokrzywdzona podjęła z banku środki pieniężne, które miała przekazać w gotówce I. K. (1) i D. S. oraz M. U., oczekujących na ich odbiór w pobliżu miejsca zamieszkania M. R., przy czym te środki pieniężne stanowiły mienie znacznej wartości, czego jednak nie uczynili z uwagi na zauważenie nieoznakowanego patrolu policji i podjęcie decyzji o oddaleniu się z miejsca zdarzenia, przy czym M. U. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 15 listopada 2017r. do 11 maja 2020r., kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 17 grudnia 2015r., sygn. akt II K 570/15, za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., natomiast D. S. ww. czynu dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 14 marca 2017r. do 13 marca 2020r., kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, tj. za czyny z art. 281 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. oraz art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k., art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 2 k.k. i z art. 279 § 1 k.k., orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 29 września 2017r., w sprawie o sygn. akt II K 612/17, gdzie kary jednostkowe pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, składające się na karę łączną nie były niższe niż 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3) oskarżonym: P. G. (1) i J. W. (1) przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a w stosunku do P. G. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanego w punkcie III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie III części wstępnej), polegającego na tym, że w dniu 14 sierpnia 2020r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, opisanej jak wyżej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na doprowadzaniu osób fizycznych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wspólnie i w porozumieniu z I. K. (1), co do której zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz z innymi nieustalonymi osobami, doprowadzili K. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy, w łącznej kwocie 270.400,00 złotych stanowiących jej własność, poprzez wprowadzenie jej w błąd, co do tożsamości osób dzwoniących podających się za funkcjonariusza Policji (...) J. G. pracującego w (...) Policji oraz prokuratora Andrzeja Sowę, którzy poinformowali ją o zagrożeniu dla jej oszczędności znajdujących się w (...) z siedzibą w B.,

przy ul. (...) i w wyniku czego pokrzywdzona przełała kwotę 250.000,00 złotych na konto bankowe o numerze (...) oraz przekazała w gotówce kwotę 24.000,00 złotych, co spowodowało łączną szkodę w wysokości 274.000,00 złotych, która stanowi mienie znacznej wartości, przy czym P. G. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu w okresie od 14 listopada 2014r. do 18 października 2016r., kary 2 lat pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie sygn. II K 292/04 z dnia 23.09.2004r. oraz będąc skazanym za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 17.06.2009r., sygn. akt II K 745/08, na podstawie którego odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 18 października 2016r. do 4 listopada 2018r.;

4) oskarżonemu J. W. (1) przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie IV części wstępnej), polegającego na tym, że w dniu 13 października 2020r. w L., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 4,87 grama.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego, Sąd Okręgowy w Legnicy oparł się przede wszystkim na spontanicznych i szczerych wyjaśnieniach i zeznaniach współoskarżonej (a później świadka) I. K. (1) (k. 71-75, 90-91, 103, 339-340, 384-389, 651-652, 1714-1716), uzupełnionych częściowo wyjaśnieniami oskarżonego P. G. (1) (k. 190-192), jak również na zeznaniach świadków: K. G. (k. 5-6, 169-171, 656, 1734), K. W. (k. 44-47, 1752-1753), M. J. (1) (k. 54-55, 1766), M. J. (2) (k. 276-278, 783-784

316-320, (...)), M. R. (k. 316-320, 1717), W. M. (k. 399-400, 1735), M. H. (k. 406-407, 1735), I. W. (k. 443-444, 1736), E. K. (k. 752-753, 1736), E. U. (k. 831, 1734), M. G. (k. 834-835, 1753), C. S. (k. 15-17), W. S. (k. 20-21), M. S. (k. 1244), T. S. (k. 1247), B. G. (k. 1251), J. S. (1) (k. 1254-1255), A. S. (1) (k. 1259-1260), S. W. (k. 1264-1265), I. M. (k. 1269), R. F. (k. 1273), J. Z. (k. 1275), P. K. (k. 1277), L. H. (k. 1279), A. G. (k. 1282), M. B. (k. 1288) oraz K. R. (k. 1310). Materiał dowody w postaci źródeł osobowych został uzupełniony przez szereg innych dowodów, przede wszystkim z dokumentów, wśród których istotne znaczenia miały:

- protokół przeszukania I. K. (1) (k. 30-32);
- protokoły oględzin rzeczy (k. 35-37, 83-85, 174-176, 181-184, 510, 824-826, 838-842, 865-867);
- protokoły pozostałych przeprowadzonych przeszukań (k. 39-42, 159-161, 201-202, 423-424, 435-437, 439-440, 445-446, 740-742, 827-829);
- protokół pobrania materiału porównawczego (k. 66);
- protokoły oględzin telefonu (k. 76, 77);
- protokoły zatrzymania rzeczy (k. 83-85, 222-225);
- protokół odtworzenia utrwalonych zapisów (k. 145-147);
- umowa ramowa rachunku bankowego P. G. (1) (k. 162-167);
- wydruk z monitoringu (k. 177-179);
- protokół oględzin osoby (k. 193);
- tablice poglądowe (k. 403-405);
- protokoły oględzin miejsca (k. 449-450, 745-746);
- opinie biegłego z zakresu informatyki (k. 456-481, 482, 1003-1024);

- zbiorcza informacja Centralnej Informacji Bankowej dot. P. G. (1) (k. 567-568, 617-618);
- nośnik CD zawierający treść rozmów przeprowadzonych przez P. G. (1) ze świadkiem M. J. (2) (k. 679-681);
- protokół oględzin miejsca zamieszkania oskarżonego D. S. i rzeczy (k. 814-822, 823);
- protokół oględzin odzieży I. K. (1) z dokumentacją fotograficzną (k. 905-907, 908);
- wykaz połączeń telefonicznych (k. 929-934);
- opinie z zakresu kryminalistycznych badań chemicznych (k. 947-950, 1050-1093);
- dane z bazy PESEL i KRS (k. 1156-1176, 1177-1188, 1206-1208, 1189-1195, 1196-1202, 1209-1223);
- analiza bilingów (k. 1319-1347);
- informacje telekomunikacyjne (k. 1368-1402).

Na podstawie wskazanych dowodów, Sąd Okręgowy w Legnicy trafnie ustalił, że w okresie od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od dnia 5 sierpnia 2020r. do dnia 21 sierpnia 2020r., na terenie W., L., B., M., W., I. i w innych miejscach na terenie Polski działała zorganizowana grupa przestępcza, w skład której wchodził między innymi: I. K. (2), P. G. (1), M. U., D. S., J. W. (1) oraz inne osoby. Zorganizowana grupa przestępcza miała na celu dokonywanie przestępstw polegających na wyłudzeniu pieniędzy od różnych osób fizycznych, szczególnie starszych osób. Osoby te członkowie zorganizowanej grupy przestępczej wprowadzali w błąd przekazując im nieprawdziwe informacje o rzekomych zagrożeniach dla ich oszczędności ulokowanych na kontach bankowych lub przechowywanych w gotówce w miejscu zamieszkania. Następnie członkowie grupy przestępczej, przedstawiając się jako prokuratorzy lub policjanci, przekonywali pokrzywdzonych, aby przekazywali im środki finansowe w ten sposób, że telefonowali do pokrzywdzonych i nakłaniali ich do wypłaty pieniędzy z banku lub wyniesienia z domu gotówki, a także oddaniu ich wyznaczonej spośród członków grupy osobom. Tak uzyskane środki były następnie przekazywane innym osobom zajmującym pozycje w górnej hierarchii zorganizowanej grupy przestępczej. Opierając się na przedstawionych wyżej dowodach, Sąd Okręgowy w Legnicy potwierdził dwa przestępstwa, w których uczestniczyli oskarżeni: P. G. (1), M. U., D. S., J. W. (1).

Pierwsze ze wspomnianych przestępstw, zaplanowanych i zrealizowanych przez członków zorganizowanej grupy przestępczej, zostało popełnione na zgodę pokrzywdzonej M. R., mieszkającej we W., samotnej, emerytowanej profesorki (...) Szkoły Wyższej we W..

W dniu 5 sierpnia 2020r. na jej telefon stacjonarny oraz telefon komórkowy zadzwonił nieustalony mężczyzna podający się nadinspektora (...)Komendy (...)Policji we W. A. B. i poinformował ją, że zgromadzone przez nią na rachunku oszczędnościowym w Banku (...) SA, Oddział we W. środki finansowe są zagrożone przez działania ustalonych sprawców. Był to jeden z członków zorganizowanej grupy przestępczej, którego tożsamości nie zdołano ustalić. Mężczyzna ten uczulił M. R., że sprawcy są w posiadaniu jej danych osobowych oraz dwóch dowodów osobistych, a warunkiem powrodozenia ich zatrzymania jest pomoc i współpraca z jej strony i potwierdzi to jeszcze w dniu dzisiejszym prokurator z (...). Tego samego dnia do pokrzywdzonej zatelefonował kolejny nieustalony członek zorganizowanej grupy przestępczej. Mężczyzna ten, przedstawił się jako prokurator Prokuratury (...)Artur Zieliński – podwładny prokuratora Jana Soboty, który miał nadzorować przebieg całej operacji i utrzymywać bezpośredni kontakt z M. R.. Następnego dnia do pokrzywdzonej zatelefonował kolejny mężczyzna podający się za prokuratora Jana Sobotę, informując pod jaką sygnaturę akt prowadzona jest rzekomo jej sprawa i potwierdził, że odtąd on będzie kontaktował się z nią w sprawie oraz, że na jej skrzynkę mailową zostały wysłane dwa postanowienia o wszczęciu śledztwa w jej sprawie podpisane przez prokuratora Artura Zielińskiego. Jednocześnie mężczyzna przez cały czas uspokajał pokrzywdzoną, przestrzegał przed pracownikami banku i zapewniał ją, że zgromadzone przez nią oszczędności są w pełni bezpieczne, a sytuacja taka trwała do 9 sierpnia 2020r.

Pokrzywdzona M. R., wierząc w zapewnienia oszustów o działaniach policji i prokuratury mających na celu udaremnienie zagarnięcia jej środków finansowych, zatelefonowała do oddziału swojego Banku (...) SA Oddział we W. i umówiła się na wizytę w celu podjęcia z konta kwoty 700.000,00 złotych. Następnie w dniu 6 sierpnia 2020r. spotkała się ze swoim doradcą bankowym i kierownikiem oddziału banku ustalając wypłatę gotówki w banknotach po 500 złotych. Kolejnego dnia pracownik banku poinformował pokrzywdzoną, że ze względu na wysokość wypłaty musi ponownie udać się do oddziału, aby złożyć osobiste podanie o wypłaceniu środków finansowych, co następnego dnia uczyniła, udając się do placówki, gdzie pracownicy banku wypytywali ją powody wypłaty tak znacznej kwoty środków finansowych, co pokrzywdzona wytłumaczyła problemami rodzinnymi. Ponieważ pracownicy banku nabrali podejrzeń, że pokrzywdzona M. R. może być ofiarą oszustwa, zdecydowali o zawiadomieniu funkcjonariuszy policji.

W dniu 10 sierpnia 2020r. do pokrzywdzonej M. R. ponownie zatelefonował nieustalony członek zorganizowanej grupy przestępczej, podający się za prokuratora Jana Sobotę. Poprosił ją o cierpliwość i obiecał udzielenie kolejnych informacji. Jednocześnie członkowie zorganizowanej grupy przestępczej przygotowali operację przejęcia gotówki od pokrzywdzonej. Na polecenie członków grupy, z L. do W. przyjechali I. K. (1) i oskarżony D. S., którzy mieli odebrać pieniądze, a miał im w tym pomóc oskarżony M. U., znajomy kolejnego sprawcy o pseudonimie (...), z którym spotkali się po przybyciu na miejsce. Około godz. 10.30 nieustalony mężczyzna ponownie zadzwonił do pokrzywdzonej M. R. i kazał jej udać się do placówki banku. Uczulił ją, aby zachowała wszelkich środki ostrożności, bo może być obserwowana przez potencjalnych sprawców kradzieży. Pokrzywdzona pojechała do banku swoim samochodem, po przybyciu na miejsce została poproszona przez opiekunkę konta do pomieszczenia, gdzie czekali już na nią funkcjonariusze policji, którzy poinformowali ją, że może paść ofiarą oszustwa. Następnie pokrzywdzona otrzymała torbę, w której rzekomo miały znajdować się pieniądze, została poinstruowana o dalszym sposobie postępowania i skontaktowała się telefonicznie z mężczyzną podającym się za J. S. (2), który polecił jej udać się samochodem w kierunku miejsca zamieszkania, gdzie pieniądze odbierze od niej funkcjonariusz policji podając hasło (...).

W tym czasie pod budynkiem, w którym mieszkała pokrzywdzona M. R. policjanci zorganizowali zasadzkę w celu zatrzymania oszustów. Funkcjonariusze policji, w tym W. M. i M. H., zauważyli na miejscu I. K. (1) i oskarżonego D. S. oczekujących na przybycie pokrzywdzonej, zaś nieopodal, w innym miejscu, na pokrzywdzoną oczekiwał także oskarżony M. U.. Natomiast oskarżony D. S. po przyjeździe pod domu M. R. rozmawiał przez telefon z nieustaloną osobą, którą informował o zachowaniu pokrzywdzonej, a następnie z uwagi na informację przekazaną przez rozmówcę i zauważeniu funkcjonariuszy policji ubranych po cywilnemu, I. K. (1) oraz oskarżeni D. S. i M. U. zrezygnowali z odbioru pieniędzy od pokrzywdzonej i oddalili się z miejsca zdarzenia.

Wspomniane przestępstwo zakończyło się w fazie usiłowania, gdyż ze względu na działania pracowników banku i policjantów, członkowie zorganizowanej grupy przestępczej, w tym oskarżeni: M. U., D. S. oraz I. K. (1) nie zdołali osiągnąć celu i przejąć gotówki od pokrzywdzonej M. R..

Drugie ze wspomnianych przestępstw, zaplanowanych i zrealizowanych przez członków zorganizowanej grupy przestępczej, zostało popełnione na zgodę pokrzywdzonej K. G., mieszkającej w B..

W dniu 14 sierpnia 2020r. na telefon stacjonarny należący do pokrzywdzonej K. G. zadzwonił nieustalony członek zorganizowanej grupy przestępczej, podający się za (...)J. G. z (...) Policji we W.. Poinformował pokrzywdzoną, że trwa postępowanie mające na celu rozpracowanie szajki oszustów, którzy działają w Banku (...) przy ul. (...) w B., w którym pokrzywdzona miała założone konto. Nieustalony sprawca uczulił pokrzywdzoną K. G., że w sprawę są zamieszkani pracownicy banku, którzy dysponują jej dowodem osobistym, przy pomocy którego chcą zaciągnąć na jej konto pożyczki gotówkowe, co uczynili już na niekorzyść innych klientów banku na ogólną kwotę ponad miliona złotych. Ponadto mężczyzna poinformował, że sprawę prowadzi Prokuratora Rejonowa w Bolesławcu, a prokuratorem nadzorującym postępowanie jest A. S. (2). Po zakończeniu rozmowy K. G. zadzwoniła pod numer 997, gdzie nieustalona osoba potwierdziła dane osobowe funkcjonariusza J. G., co upewniło pokrzywdzoną w przekonaniu, że faktycznie rozmawiała z osobą prowadzącą postępowanie. Następnie na numer telefonu pokrzywdzonej zadzwonił nieustalony mężczyzna przedstawiając się jako prokurator Andrzej Sowa, prowadzący postępowanie w sprawie oszustw w banku, i poinformował ją, że prawdopodobnie wcześniej rozmawiała właśnie z oszustem i z tego powodu

konieczne jest przelanie środków finansowych z tytułu posiadanej przez nią lokaty na wskazane przez niego konto bankowe. Mężczyzna ten podał przy tym numer rachunku bankowego ((...)), należącego do oskarżonego P. G. (1), zam. ul. (...), (...)-(...) M. oraz polecił, aby w tytule przelewu wpisać „zakup mieszkania”. Podczas rozmowy, pokrzywdzona K. G. stwierdziła, ma w domu gotówkę w wysokości 24.000,- złotych, na co sprawca kazał jej zabrać pieniądze ze sobą w celu zebrania odcisków palców i udać się bezpośrednio do placówki banku, nie przerywając połączenia telefonicznego. Po dotarciu do oddziału pokrzywdzona K. G. dokonała dyspozycji przelewu kwoty 250.000,- złotych na wskazany jej wcześniej rachunek bankowy należący do oskarżonego P. G. (1).

Następnie członkowie zorganizowanej grupy przestępczej poczynili przygotowania do odbioru gotówki posiadanej w domu przez pokrzywdzoną K. G..

Jeszcze tego samego dnia, czyli 14 sierpnia 2020r. około godz. 11.00-12.00, I. K. (1) spotkała się w L. w okolicach ulicy (...), z oskarżonym J. W. (3), od którego otrzymała pieniądze w kwocie 600 złotych na transport i telefon komórkowy. W sklepie (...) przy ul. (...) w L. kupiła starter sieci P. i zarejestrowała numer telefonu na dane osobowe swojej siostry E. K.. I. K. (1) zadzwoniła do oskarżonego J. W. (3) podając mu numer tego telefonu, a po chwili zadzwonił do niej nieustalony mężczyzna i polecił jej udać się taksówką do B. w okolice ulicy (...), gdzie miała odebrać gotówkę od pokrzywdzonej K. G.. I. K. (1) zamówiła taksówkę w korporacji należącej do M. J. (1), a kierująca taksówką pracownica korporacji, K. W., nie miała świadomości celu podróży I. K. (1) i zawiozła ją do B.. Po przyjechaniu taksówką na miejsce I. K. (1) została poinformowana przez nieustalonego mężczyznę o wyglądzie pokrzywdzonej. W tym czasie K. G. poinformowała telefonicznie nieustalonego mężczyznę, że dokonała dyspozycji przelewu zgodnie z jego poleceniem, na co ten kazał jej się udać w kierunku do domu informując, że po drodze ktoś odbierze od niej gotówkę zabraną wcześniej z domu. Po pewnym czasie do pokrzywdzonej podeszła I. K. (1), której pokrzywdzona wręczyła gotówkę w kwocie 24.000 złotych. Pokrzywdzona jeszcze raz skontaktowała się z mężczyzną informując go, że przekazała gotówkę i zapytała, kiedy odzyska pieniądze, na co ten odpowiedział wymijająco. Wówczas pokrzywdzona zorientowała się, że mogła paść ofiarą oszustwa i zawiadomiła funkcjonariuszy policji, którzy posiadając już wcześniej informacje operacyjne dokonali zatrzymania I. K. (1) w jej drodze powrotnej do L. i zabezpieczyli przy niej gotówkę należącą do pokrzywdzonej K. G..

Po dokonaniu przez pokrzywdzoną K. G. przelewu w wysokości 250.000,00,- złotych, na wskazane konto o numerze (...), oskarżony P. G. (1) jeszcze tego samego dnia, czyli 14 sierpnia 2020r., przy użyciu karty bankomatowej wypłacił w kilku transakcjach łącznie 20.000,- złotych z bankomatu (...) znajdującego się w W. przy Alei (...). Jeszcze tego samego dnia przy użyciu karty bankomatowej usiłował wypłacić środki z konta w bankomacie (...) SA w M. przy ulicy (...) oraz w bankomacie (...) w M. przy ulicy (...). Następnego dnia, czyli 15 sierpnia 2020r. oskarżony D. S., przy użyciu karty bankomatowej, usiłował zapłacić za towar kupiony na Stacji Paliw (...) w M. przy ulicy (...), a także usiłował wypłacić środki finansowe z bankomatu (...) w M. przy ulicy (...).

Jedynie na skutek szybkiej reakcji pokrzywdzonej K. G., a także policji i pracowników banku zdołano zablokować pozostałe środki przelane na konto P. G. (1), co umożliwiło ich zwrot pokrzywdzonej.

Dla pełnego obrazu dowodowego należy wskazać, że ustalenia faktyczne w zakresie posiadania przez oskarżonego J. W. (1) marihuany w ilości 4,87 gramów, a zatem popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzuconego w punkcie IV części wstępnej), zostały oparte o wyniki przeprowadzonych przeszukań (k. 435-437, 740-742, 745-746), opinii z kryminalistycznych badań chemicznych (k. 947-950, 1050-1093) oraz wyjaśnień oskarżonego J. W. (1) (k. 484-485, 517-518, 764-765).

III. Trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty obrońcy z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2) o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych (art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oraz błędach w ustaleniach faktycznych.

Mimo swoistej i pozornej rzeczowości, zarzuty formułowane przez obrońcę oskarżonego M. U., były w istocie jednostronne i oparte wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonych, którzy na poszczególnych etapach postępowania

karnego, z całkowitym ignorowaniem pozostałego materiału dowodowego, szczególnie wyjaśnień i zeznań współsprawcy I. K. (1), uzupełnionych przez wskazane wyżej dowody, szczególnie analizą monitoringu, informacji z kont bankowych, zeznań świadków policjantów, uczestniczących w zasadzkach na sprawców, jak również wyniki policyjnych czynności wykrywczych, w tym treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych członków zorganizowanej grupy przestępczej. Dowody te pozwoliły na weryfikację przestępczych powiązań oskarżonych, a także uwiarygodniły, że świadek (wcześniej oskarżona) I. K. (1), miała rzeczywistą wiedzę o przestępstwach, szczególnie tych, w których także sama uczestniczyła. Takie oceny obrońcy oskarżonego M. U., zakładające wiarygodność wyjaśnień oskarżonych, którzy nie przyznawali się do przestępstw, były życzeniowe i bezkrytyczne, a zatem dowolne i sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k.

Skoro zeznania i wyjaśnienia I. K. (1) w całości wpisywały się w inne dowody obciążające oskarżonych, to całkowicie życzeniowe były zarzuty apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2), wskazujące na niewiarygodność tego źródła dowodowego, ze względu na to, że I. K. (1) skorzystała z możliwości złagodzenia swojej odpowiedzialności karnej. W polskim procesie karnym jest już normą istnienie przepisów umożliwiających rozbicie fałszywie pojmowanej solidarności przestępczej, aby osiągnąć cele postępowania karnego z art. 2 § 1 k.p.k. oraz respektować zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.). Możliwości te dają choćby przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 1197) oraz przepisy o tzw. małym świadku koronnym (art. 60 § 3 i 4 k.k.). Trudno zatem zarzucać I. K. (1), że chciała skorzystać z możliwości złagodzenia swojej odpowiedzialności karnej przedstawiając zarówno własne przestępcze działania, jak i ujawniając rolę i działania innych sprawców. Nie świadczy o w żadnej mierze o jej niewiarygodności.

IV. Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanności określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2), nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych nie przyznających się do popełnienia przypisanych przestępstw, w tym: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1), odrzucając szereg podanych przez nich faktów jako niewiarygodne.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Świdnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) dopuścili się przestępstw przypisanych im w zaskarżonym wyroku, a swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

V. Nie był uzasadniony zarzut obrońcy z urzędu oskarżonego M. U., adw. P. G. (2) o obrazie przepisu art. 424 k.p.k., mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez niesatysfakcjonujący oskarżonego i jego obrońcę sposób omówienia dowodów, w tym odrzucenie – jako niewiarygodnych – wyjaśnień wymienionych wyżej oskarżonych, jak również przez niedostateczne uzasadnienie okoliczności, jakie sąd miał na uwadze przy wymiarze kary.

Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Zgadzając się zatem z powszechnym i właściwie niekwestionowanym poglądem, że uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano jednak uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn. IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58).

Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Jako przykład nich posłuży wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdujących podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiadał się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiam ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazy przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylenia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy w Legnicy ustalił bowiem stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, a następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy orzeczenia wobec oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) kar jednostkowych, kar łącznych i pozostałych rozstrzygnięć.

VI. W pełni zasadny był jedynie zarzut zawarty w apelacji prokuratora Prokuratury (...)w J. odnoszący się do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia zawartego w punkcie VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, przez nałożenie, na podstawie art. 46 § 1 k.k., wobec oskarżonych: P. G. (1) i J. W. (1) obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G., poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz kwoty 253.800,- złotych.

Sąd Okręgowy rzeczywiście nieprawidłowo ustalił w tym zakresie, że pokrzywdzona K. G. poniosła szkodę, chociaż – jak słusznie wskazano w apelacji oskarżyciela publicznego – wspomniane pieniądze zostały odzyskane, na skutek zablokowania konta oskarżonego P. G. (1) i zwrócone pokrzywdzonej.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku przez uchylenie, wobec oskarżonych: P. G. (1) i J. W. (1), orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawartego w punkcie VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Co do apelacji prokuratora oraz obrońców z urzędu: oskarżonego M. U., adw. P. G. (2) oraz oskarżonego P. G. (1), adw. B. M. (na tle zarzutów o rażącej niewspółmierności kary)

I. Absolutnie nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje wniesione przez obrońców z urzędu oskarżonych: M. U., adw. P. G. (2) oraz P. G. (1), adw. B. M., odnoszące się do rzekomej rażącej niewspółmierności (zbytnej surowości) orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, a także rzekomej rażącej niewspółmierności kar łącznych

(zbytniej surowości), oceniane na gruncie zarzutów z art. 438 pkt 4 k.p.k., a w odniesieniu do oskarżonego M. U. i wniesionego na jego korzyść środka odwoławczego, oceniane z urzędu zważywszy na domniemanie z art. 447 § 1 k.p.k.

Orzeczone wobec obu tych oskarżonych kary jednostkowe i kary łączne nie tylko nie raziły zbytnią surowością, lecz wręcz przeciwnie, były rażąco łagodne, co wymagały zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia wobec nich, a także pozostałych oskarżonych, kar znacznie surowszych, spełniających cele kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Natomiast w pełni zasadna była apelacja prokuratora Prokuratury (...)w J. w tej części, w jakiej jej autorka domagała się znaczącego zaostżenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) i orzeczenie surowszych kar jednostkowych pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane tym oskarżonym kary rażąco niewspółmiernej do ich winy za popełnienie przestępstw jednostkowych, przypisanych odpowiednio w punktach: II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Niewątpliwie, orzeczone przez Sąd Okręgowy w Legnicy kary pozbawienia wolności za te przestępstwa były rażąco niewspółmierne (nadmiernie łagodne) i nie uwzględniały wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przypisywanych im czynów, uprzedniej karalności oskarżonych oraz nie realizowały w wystarczający sposób celów kary, określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k., zwłaszcza w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na oskarżonych, jak również nie odpowiadały celom kary w zakresie społecznego oddziaływania (społecznemu poczuciu sprawiedliwości).

Ponieważ wymiar kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1), za przestępstwa przypisane w punktach: II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punktach: II i III części wstępnej tegoż wyroku) odpowiadał rozmiarom kary wymierzonej wobec współoskarżonej I. K. (1), oskarżyciel publiczny poddał te rozstrzygnięcia zasadniczej krytyce, sprzeciwiając się swoistemu premiowaniu oskarżonych, których postawa procesowa, a także właściwości i warunki osobiste, były zdecydowanie inne niż I. K. (1). Takie wątpliwości były szczególnie ważne w obliczu tego, jak wybitnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości odznaczają się nagminnie w obecnej dobie przestępstwa polegające na wyłudzeniach środków finansowych drogą oszustw na tzw. „wnuczka”, „policjanta” albo „prokuratora”, przede wszystkim uderzające w osoby w podeszłym wieku, samotne, schorowane, bezradne, niekiedy z ograniczonymi społecznymi relacjami. Niewątpliwie tego rodzaju przestępczość wymaga zdecydowanego zahamowania środkami represji karnej, które nie zostaną osiągnięte w wypadku pobłażliwości w wymierzaniu kar.

Słusznie w swojej apelacji prokurator wskazał na obawy, że kary orzeczone przez Sąd I instancji wobec oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1), za przestępstwa przypisane w punktach: II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punktach: II i III części wstępnej tegoż wyroku) będą sprzeczne z celami kary w zakresie ich społecznego oddziaływania, utwierdzając przekonanie, iż łagodniejszą odpowiedzialność poniosą sprawcy stojący wyżej w hierarchii zorganizowanej grypy przestępczej niż I. K. (1), mający większe zaufanie sprawców stojących wyżej w strukturach tej grupy niż I. K. (1), a także większe możliwości decyzyjne niż wspomniana współoskarżona.

Bez wątpienia prawem oskarżonych jest to, aby korzystali z uprawnień z art. 175 § 1 k.p.k., nie składając wyjaśnień o treści oczekiwanej przez organy procesowe (aby nie przyznawali się do przestępstw lub odmawiali składania wyjaśnień w ogóle), a nadto by byli chronieni przepisem art. 74 § 1 k.p.k., gwarantującym im prawo, by nie dostarczać dowodów swojej winy, czy niewinności. Mimo tych uprawnień, nie można jednak, ze względu na wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, zamykać oczu na to, że ponieśli kary w takiej wysokości jak I. K. (1), która nie była pomysłodawcą i organizatorem oszustw na szkodę pokrzywdzonych: M. R. i K. G., lecz po zatrzymaniu ujawniła wszystkie znane sobie okoliczności, które doprowadziły do zatrzymania pozostałych sprawców.

II. Należy się zgodzić z oskarżycielem publicznym, że przy wymiarze kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych wobec oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1), za przestępstwa przypisane w punktach: II i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punktach: II i III części wstępnej tegoż wyroku), Sąd Okręgowy w Legnicy niedostatecznie uwzględnił szczególnie wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych im przestępstw, o czym świadczyły okoliczności przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego pokrzywdzonych, wybitnie przemyślany i zorganizowany sposób działania sprawców, współdziałających

w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wysoka wartość mienia wyłudzonego oraz zagrożonego wyłudzeniem, bezwzględne działanie na szkodę osób samotnych i w starszym wieku, wykorzystanie łatwowierności pokrzywdzonych i poczucia obowiązku współpracy z organami ścigania poprzez pożyczanie pieniędzy na potrzeby operacji policyjnej), a także okoliczności podmiotowe (umyślność, zamiar bezpośredni sprawców, niskie motywacje i pobudki działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bezwzględne działanie sprawców).

Oprócz tego, w zbyt niskim stopniu uwzględniono wobec poszczególnych oskarżonych ich właściwości i warunki osobiste, w tym wielokrotną uprzednią karalność za przestępstwa umyślne, wskazującą nie tylko na brak poszanowania dla norm prawnych, lecz także na wysoką demoralizację i niewyciąganie wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych. Przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej należało wziąć także pod uwagę dotychczasowy sposób życia oskarżonych, ich sytuację osobistą, rodzinną i zawodową oraz opinie z miejsc zamieszkania. Dodatkowo, w przeciwieństwie do Sądu Okręgowego w Legnicy, zwrócono uwagę na zachowanie oskarżonych po przestępstwie, w tym analizę, czy popełniali w dalszym ciągu kolejne przestępstwa, jak również jakie mieli opinie z jednostek penitencjarnych, w których odbywali kary pozbawienia wolności albo pozostawali jako tymczasowo aresztowani. W tym zakresie, przy wymiarze kar jednostkowych i kar łącznych uwzględniono w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych:

- 1) P. G. (1) – dane o karalności (k. 1900-1902), opinię sądowo-psychiatryczną (k. 1686-1688) oraz opinię z Aresztu Śledczego w O. (k. 1936-1937);
- 2) M. U. – dane o karalności (k. 704, 705-706, 725-726, 727, 780, 781-782, 984-987, 1903-1906) oraz opinie z Aresztu Śledczego w J. (k. 1938-1939);
- 3) D. S. – dane o karalności (k. 700-701, 702, 975-977, 1907-1910) oraz opinię z Zakładu Karnego w W. (k. 1932-1935);
- 4) J. W. (1) – dane o karalności (k. 691, 692-693, 695, 698, 710, 717, 735-736, 1911-1914) oraz opinie z Aresztu Śledczego w J. (k. 1931).

Wskazane dowody przekonały, że oskarżeni są sprawcami niepoprawnymi, zdemoralizowanymi, a pozytywne elementy zawarte w opiniach z jednostek penitencjarnych nie przekonują o zmianie życiowych postaw w trakcie izolacji więziennej, lecz o przystosowaniu się do warunków odbywania kary pozbawienia wolności.

Jeszcze raz należy jasno stwierdzić, że kluczowe znaczenie dla podwyższenia wymierzonych kar pozbawienia wolności ma to, że w obecnej dobie powszechna jest wiedza społeczeństwa o szczególnie groźnym zjawisku kierowania przestępczych działań polegających na wyłudzeniach środków finansowych drogą oszustw na tzw. „wnuczka”, „policjanta” albo „prokuratora”, przede wszystkim uderzających w osoby w podeszłym wieku, samotne, schorowane, bezradne, niekiedy z ograniczonymi społecznymi relacjami. Takie zjawiska przestępcze wymagają surowych środków represji karnej, aby wyrobić w sprawcach przekonanie, że przestępstwa te się nie opłacają, a podobna przestępczość spotka się ze zdecydowaną reakcją karną wymiaru sprawiedliwości.

Odrzucono więc argumenty obrońców wszystkich oskarżonych wyrażone w apelacjach oraz na rozprawie odwoławczej, natomiast uwzględniono apelację oskarżyciela publicznego, przyjmując za podstawę wszelkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku oraz w niniejszym wyroku, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., w stosunku do wszystkich oskarżonych przyjęto przepisy Kodeksu karnego według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138), gdyż były to przepisy względniejsze (korzystniejsze) dla sprawców, co prowadziło do zmiany wyroku w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych w następujący sposób:

I. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w ten sposób, że:

- a) karę wymierzoną oskarżonemu P. G. (1) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisaną w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

b) uchylono orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej;

II. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. U. w ten sposób, że karę wymierzoną oskarżonemu M. U. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. S. w ten sposób, że karę wymierzoną oskarżonemu D. S. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisane w punkcie II części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej) podwyższono do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

IV. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w ten sposób, że;

a) karę wymierzoną oskarżonemu J. W. (2) za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane w punkcie III części rozstrzygającej tegoż wyroku (opisane w punkcie III części wstępnej) podwyższono do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) uchylono orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonej K. G. poprzez zapłatę solidarnie na jej rzecz 253.800,- złotych, zawarte w punkcie VI części rozstrzygającej.

Nieco mniejszy wymiar kary w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w stosunku do pozostałych sprawców miał związek z jego mniejszą rolą przestępczą i niższą pozycją w hierarchii zorganizowanej grupy przestępczej.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) utrzymano w mocy.

III. W odniesieniu do przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego oskarżonemu J. W. (1) w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (zarzucone w punkcie IV części wstępnej tegoż wyroku) zaaprobowano stanowisko Sądu I instancji, że odpowiednią karą będzie kara 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu polegającego na posiadaniu środków odurzających – wysokość kary uwzględnia fakt niewielkiej ilości zabezpieczonych narkotyków oraz posiadanie ich przez oskarżonego J. W. (1) na własny użytek.

Nie było potrzeby zaostżenia kary wobec oskarżonego J. W. (1) za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisane mu w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisane w punkcie IV części wstępnej wyroku), gdyż wymierzona przez Sąd I instancji kara 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności nie jawiła się jako rażąco łagodna, a i tak ewentualnie orzeczona kara zostałaby pochłonięta przez karę łączną.

Jednocześnie, jak już wyżej wskazano, uznano za bezzasadną apelację prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze co do dalszego zaostżenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) przez orzeczenie wnioskowanych surowych kar grzywny. Orzeczenie w tym zakresie nie było potrzebne dla osiągnięcia celów kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., wobec zaostżenia kar pozbawienia wolności.

IV. Ponieważ, zgodnie z przepisem art. 575 § 2 k.p.k., konsekwencją zmiany jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych poszczególnym oskarżonym było stwierdzenia, że utraciły moc wymierzone wobec nich kary łączne, a także wymierzenia na nowo kar łącznych. Utraciły zatem moc kary pozbawienia wolności wymierzone:

1) oskarżonemu P. G. (1) w punkcie V tiret drugie części rozstrzygającej;

2) oskarżonemu M. U. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;

3) oskarżonemu D. S. w punkcie V tiret pierwsze części rozstrzygającej;

4) oskarżonemu J. W. (2) w punkcie V tiret trzeciej części rozstrzygającej.

Następnie, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku oraz niniejszym wyroku odpowiednio:

a) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego P. G. (1) w punkcie I podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 21.08.2020r. od godz. 11:35 do dnia 30.11.2020r. do godz. 13:00;

b) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego M. U. w punkcie II podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 15.10.2020r. od godz. 08:05 do dnia 13.04.2021r. do godz. 07:30;

c) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego D. S. w punkcie III podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punkcie I zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 09.12.2020r. od godz. 17:30 do dnia 09.03.2021r. do godz. 17:30;

d) połączono kary pozbawienia wolności wymierzone w stosunku do oskarżonego J. W. (1) w punkcie IV podpunkt: „b” niniejszego wyroku oraz w punktach: I i IV zaskarżonego wyroku i wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego w sprawie od dnia 13.10.2020r. od godz. 09:05 do dnia 11.04.2021r. do godz. 08:00.

Przy wymierzaniu kar łącznych uwzględniono zasady wymiaru kary określone w art. 85a k.k., jak również związek podmiotowo przedmiotowy między popełnionymi przestępstwami. Zastosowano przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji, respektując przepisy art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., zgodnie z art. 4 § 1 k.k., według stanu prawnego na dzień 30 maja 2022r. (zgodnie z tekstem jednolitym ogłoszonym w Dz.U. z 2022r. poz. 1138), które były względniejsze dla sprawców.

Orzeczenia o kosztach postępowania

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2022r. poz. 1184 z późniejszymi zmianami) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: P. G. (2) i R. W. po 1.200,- złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym: P. G. (1), M. U. i D. S..

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 11 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022r. sygn. SK 78/21 (Dz.U. z 2022r. poz. 2790), którym stwierdzono niekonstytucyjność przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

Ponadto zwolniono oskarżonych: P. G. (1), M. U., D. S. i J. W. (1) od ponoszenia przypadających na nich kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłat za drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami tego postępowania. Orzeczenie to znalazło oparcie w przepisach art. 635 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., a także art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023r. poz. 123 z późniejszymi zmianami). W zakresie tego rozstrzygnięcia uwzględniono stan osobisty rodzinny i majątkowy oskarżonych oraz ich możliwości zarobkowe, zwłaszcza w kontekście trybu życia, braku pracy i oszczędności, a także orzeczenia bezwzględnych kar pozbawienia wolności, ograniczających możliwości zarobkowe.

<i>Bogusław Tocicki</i>	<i>Piotr Kaczmarek</i>	<i>Andrzej Szliwa</i>
--------------------------------	-------------------------------	------------------------------